

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatelky **České správy sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, Křížová 25, za účasti společnosti **C. s.r.o.**, zastoupené Mgr. Eliškou Barthelemy, advokátkou se sídlem v Praze 1, Voršílská 10, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2005, č. j. 12 Cad 9/2005 - 46,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2005, č. j. 12 Cad 9/2005 - 46, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností stěžovatelka napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005, č. j. 323-6003-436-10.2.2005/Ad. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání společnosti C. s.r.o. (dále jen „žalobkyně“) a potvrzen platební výměr Pražské správy sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) ze dne 14. 1. 2005, č. 23/72/05, kterým byla žalobkyni podle ustanovení § 104c zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, uložena povinnost uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ve výši 953 306 Kč a penále ve výši 512 474 Kč. Celkově tedy bylo žalobkyni předepsáno k úhradě dlužné pojistné ve výši 1 466 053 Kč.

Stěžovatelka označila za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že městský soud nesprávně posoudil vzájemný vztah mezi Úmluvou o sociální bezpečnosti uzavřenou mezi Československou republikou a Francouzskou republikou dne 12. 10. 1948, vyhlášenou pod č. 215/1949 Sb., ve znění Dodatkové úmluvy č. 68/1970 Sb. (dále jen „Úmluva“), a ustanovením § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, v platném znění (dále jen „zákon o nemocenském pojištění zaměstnanců“), které nemělo být s ohledem na přednost právní úpravy obsažené v Úmluvě na daný případ aplikováno. Stěžovatelka uvádí, že na zaměstnance - francouzské státní příslušníky, pokud vykonávají výdělečnou činnost na území České republiky (dále jen „ČR“), je nutno pro účely sociálního zabezpečení pohlížet jako na zaměstnance - české státní příslušníky, kteří podléhají českým právním předpisům o sociálním zabezpečení a jsou účastni nemocenského pojištění v ČR. Pokud tedy francouzští státní příslušníci, kteří jsou zaměstnáni na území ČR, podléhají příslušným právním předpisům o sociálním zabezpečení za stejných podmínek jako zaměstnanci - čeští státní příslušníci, nelze v takovém případě aplikovat ustanovení § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců o vynětí z pojištění cizích státních příslušníků. Stěžovatelka dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nesrozumitelnost, neboť ve výroku napadeného rozhodnutí není uvedeno, zda se rozhodnutí stěžovatelky zrušuje pro nezákonnost či pro vady řízení. Z uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelka zrušila shora uvedený platební výměr PSSZ, proto navrhla zastavení řízení o kasační stížnosti.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Platebním výměrem PSSZ č. 23/72/05 ze dne 14. 1. 2005 byl žalobkyni předepsán k úhradě nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ve výši 953 306 Kč včetně penále ve výši 512 747 Kč, tedy celkem dluh ve výši 1 466 053 Kč. Zjištěný nedoplatek vznikl žalobkyni tím, že dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v platném znění (dále jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“), nezahrnula do vyměřovacího základu pro odvod pojistného příjem v úhrnné výši 2 803 818 Kč zúčtovaný v roce 2003 svým zaměstnancům, francouzským státním občanům nemajícím trvalý pobyt na území ČR, panu G. M. H. a panu J. M. P., kteří u žalobkyně pracovali na základě pracovních smluv uzavřených podle francouzského práva.

Proti platebnímu výměru podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, které stěžovatelka svým rozhodnutím ze dne 24. 2. 2005, č. j. 323-6003-463-10.2.2005/Ad, zamítla a napadený platební výměr potvrdila.

Žalobkyně napadla výše označené rozhodnutí stěžovatelky žalobou u městského soudu, v níž namítala nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení věci. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že z Úmluvy, která upravuje otázky nejen sociálního zabezpečení, ale také právních poměrů občanů Francie v pracovněprávních vztazích, nikterak nevyplývá, že se ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o pojistném na sociální zabezpečení, ve spojení s ustanovením § 5 písm. b) zákona o nemocenském

pojištění, nepoužijí. Žalobkyně uvedla, že právní předpisy účinné do konce roku 2003 vyjímaly z nemocenského pojištění osoby splňující podmínky stanovené v § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, tj. cizí státní příslušníky, kteří nemají na území ČR trvalý pobyt a kteří jsou činní pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném dle cizích právních předpisů. Uvedený stav se přitom dle názoru žalobkyně nezměnil ani poté, co nabyla účinnosti změna ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, v platném znění (dále jen „Ústava“), ústavním zákonem č. 395/2001 Sb.

Městský soud v Praze při posouzení věci vycházel z výše popsaného skutkového stavu a o právní otázce účasti jmenovaných pracovníků žalobkyně na nemocenském pojištění a následné povinnosti žalobkyně odvádět za tyto pracovníky pojistné uvažil následovně:

Názor stěžovatelky, podle něhož v případě, že francouzští státní příslušníci vykonávají jako zaměstnanci výdělečnou činnost na území ČR, podléhají českým právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení, by mohl být považován za správný jen tehdy, pokud by se na francouzské státní příslušníky vztahovaly české právní předpisy. Neznamená to však, že by bylo možné bez dalšího dovodit jejich povinnost, resp. povinnost jejich zaměstnavatele, odvádět pojistné na nemocenské pojištění. Městský soud vyšel ve svém rozhodnutí z ustanovení § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, které ve znění platném do 31. 12. 2003 stanovilo z účasti na pojištění výjimky. Městský soud konstatoval, že sama dvoustranná Úmluva neobsahuje žádné ustanovení o povinnosti francouzských občanů pracujících na území ČR platit nemocenské pojištění a hmotněprávní ustanovení neobsahuje ani její čl. 1 § 1, podle něhož občané obou zemí podléhají příslušným zákonným předpisům v té které zemi za stejných podmínek jako státní příslušníci druhého státu. Povinnost platit pojistné na nemocenské pojištění tak s přihlédnutím k ustanovení § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců na výše jmenované francouzské státní příslušníky nedopadá, a proto městský soud rozhodnutí stěžovatelky dle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a důvody v ní uvedené stěžovatelka opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí spočívající na nesprávném posouzení právní otázky soudem, a dále o ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nesrozumitelnost, neboť ve výroku napadeného rozhodnutí není v rozporu s ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s. uvedeno, zda městský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušuje pro nezákonnost, pro vady řízení, či z obou uvedených důvodů. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že o skutkových zjištěních v dané věci nebylo mezi účastníky řízení sporu. Zaměstnanci žalobkyně J. M. P. a G. M. H. jsou francouzští státní příslušníci, kteří nemají na území ČR trvalý pobyt, a pracovní smlouvy, které s žalobkyní jako zaměstnavatelkou uzavřeli, se řídily francouzským právem. Žalobkyně v předcházejícím řízení rovněž nepopírala, že do vyměřovacího základu pro odvod pojistného na nemocenské pojištění nezahrnula mzdy těchto zaměstnanců za období od 1. 1. do 31. 12. 2003 a nezpochybňovala ani výši dlužného pojistného a souvisejícího penále.

Stěžovatelka učinila předmětem soudního přezkumu správnost právního posouzení povinnosti účasti na nemocenském pojištění výše uvedených zaměstnanců ze strany městského soudu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka by byla důvodnou, pokud by městský soud aplikoval na správně zjištěný skutkový stav nesprávný právní předpis, nebo by sice užil právního předpisu správného, tento by však nesprávně vyložil. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá pochybení městského soudu, který v napadeném rozhodnutí vyslovil závěr, že čl. 3 § 1, jakož i čl. 1 § 1 Úmluvy nestanovují francouzským občanům povinnost platit v České republice pojistné na nemocenské pojištění, když z čl. 3 § 1 Úmluvy pouze vyplývá, že francouzští státní příslušníci podléhají českým právním předpisům na poli sociálního zabezpečení. Proto bylo dle názoru městského soudu nutno na daný případ aplikovat ustanovení § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 12. 2003, o vyloučení cizích státních příslušníků z účasti na nemocenském pojištění. Pro posouzení důvodnosti uvedené kasační námitky je tedy podstatné, aby se Nejvyšší správní soud vyslovil k otázce postavení citované Úmluvy v právním řádu ČR a jejímu vztahu k zákonu o nemocenském pojištění zaměstnanců.

Podle čl. 10 Ústavy, ve znění platném do 31. 5. 2002, byly ratifikované a vyhlášené mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána, bezprostředně závazné a měly přednost před zákonem. Novelou Ústavy, ústavním zákonem č. 395/2001 Sb., účinným od 1. 6. 2002, byl nově vymezen okruh mezinárodních smluv, které jsou součástí právního řádu a mají přednost před zákonem. Nyní čl. 10 Ústavy deklaruje, že vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. V čl. 1 odst. 2 Ústavy pak bylo výslovně prohlášeno, že Česká republika dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva.

Tato ustanovení měla výslovně stvrdit vázanost státu nejen jeho vlastním právem, ale též právem mezinárodním a odstranit dosavadní nepřehlednou situaci, kdy s výjimkou ratifikovaných a vyhlášených mezinárodních smluv o lidských právech a svobodách bylo možné dosáhnout přednosti před zákonem a přímé použitelnosti pouze speciálními odkazy v různých zákonech. Od 1. 6. 2002 je k zařazení mezinárodní smlouvy do právního řádu České republiky a k přiznání jí ve sporných případech přednosti před zákonem nutné ověření následujících podmínek:

1. souhlas Parlamentu s posléze ratifikovanou mezinárodní smlouvou,
 2. její vnitrostátní vyhlášení,
 3. závaznost pro Českou republiku,
 4. skutečnost, že Parlament neprovedl mezinárodní smlouvu nebo její ustanovení zákonem.
- Nejvyšší správní soud je toho názoru, že všechny mezinárodní smlouvy, které byly ratifikovány dříve, tj. před účinností výše uvedené novely, si zachovávají dosavadní status. K předmětné smlouvě pak dále uvádí:

Úmluva o sociální bezpečnosti uzavřená mezi Československou a Francouzskou republikou byla vyhlášena pod č. 215/1949 Sb., ratifikována prezidentem republiky dne 15. 2. 1949 a účinnosti nabyla dne 1. 7. 1949. Tato smlouva, jejímž původním účastníkem bylo Československo, byla jednou z těch, které Česká republika převzala spolu s právy a závazky, jež pro Českou a Slovenskou federativní republiku vyplývaly z mezinárodního práva (podle čl. 5 odst. 2 ústavního zákona č. 4/1993 Sb.). Jde o tzv. prezidentskou mezinárodní smlouvu, kterou je Česká republika vázána, jejímž předmětem nejsou lidská práva a základní svobody, a tudíž sama o sobě nemůže být považována za bezprostředně

závaznou a mající přednost před zákonem. Před novelou Ústavy tomu bránilo i její věcné zaměření, tj. že předmětem její úpravy nejsou lidská práva a základní svobody. Novela Ústavy sice rozšířila okruh mezinárodních smluv, jež jsou součástí vnitrostátního právního řádu i mimo rámec těch, které se týkají lidských práv a základních svobod, avšak podmínila jejich účinky navíc souhlasem Parlamentu, k čemuž v případě Úmluvy nedošlo. Její postavení jako pramene práva je proto podmíněno zákonným odkazem, což znamená, že ji lze přímo aplikovat pouze tehdy, existuje-li zákon, který jí takový právní status přiznává. Dle Nejvyššího správního soudu je tímto zákonem zákon č. 100/1932 Sb., o vnitrostátní účinnosti mezinárodních smluv o sociálním pojištění. V souladu s § 1 tohoto zákona mají ustanovení mezinárodních smluv o sociálním pojištění, vyhlášených ve Sbírce zákonů a nařízení, po dobu své mezinárodní účinnosti též účinnost vnitrostátní. Úmluva dále mj. určuje, jakým zákonným předpisům o sociálním zabezpečení českoslovenští nebo francouzští státní příslušníci podléhají a za jakých podmínek požívají jejich výhod. Obsahuje tedy ustanovení o sociálním pojištění, jak o něm hovoří § 1 zákona č. 100/1932 Sb. Úmluva splňuje též podmínku publikace ve Sbírce zákonů a jelikož nebyla v době rozhodování zrušena ani nahrazena jinou mezinárodní smlouvou, trvá pro posouzení dané věci její mezinárodní účinnost. Z toho je třeba dovodit vnitrostátní účinnost ustanovení v ní obsažených s tím, že pravidla v Úmluvě obsažená jsou přímo aplikovatelná a Úmluva sama je k zákonu o nemocenském pojištění v poměru předpisu speciálního k obecnému.

Z výše uvedeného hlediska je pak nutno posoudit otázku, zda a jak znění Úmluvy ovlivňuje použitelnost ustanovení § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění do 31. 12. 2003, a ve svém důsledku i závěr o tom, zda výše jmenovaní zaměstnanci žalobkyně byli účastni na nemocenském pojištění v České republice. Citované ustanovení uvádí, že z pojištění podle tohoto zákona jsou vyňati cizí státní příslušníci, kteří nemají trvalý pobyt na území České republiky a kteří jsou činní v České republice pro zaměstnavatele, kteří požívají diplomatických výsad a imunit, pokud mohou být účastni nemocenského pojištění v jiném státě nebo pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů. Otázku, zda toto ustanovení dopadá na zaměstnance žalobkyně, je nutno zodpovědět s ohledem na čl. 1 § 1 a čl. 3 § 1 Úmluvy. V nich se stanoví, že českoslovenští nebo francouzští státní příslušníci podléhají příslušným zákonným předpisům o sociálním zabezpečení uvedeným v čl. 2 této Úmluvy a platných v Československu nebo Francii a požívají jejich výhod za stejných podmínek jako státní příslušníci každého z těchto států za předpokladu, že prokáží svou státní příslušnost podle právních předpisů každého ze smluvních států a že českoslovenští nebo francouzští státní příslušníci zaměstnaní v jednom ze smluvních států podléhají zákonodárstvím platným v místě jejich zaměstnání. Lze tedy shrnout, že obecně se působnost ustanovení § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců vztahuje na cizí státní příslušníky, kteří nemají trvalý pobyt na území České republiky a jsou činní pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů. Toto ustanovení by se tedy vztahovalo i na zaměstnance žalobkyně J. M. P. a G. M. H.. Vynětí z pojištění se jich však nedotkne, protože zde existuje platná mezinárodní smlouva, která je na základě odkazu pojatého do zákona č. 100/1932 Sb. součástí právního řádu České republiky a tedy přímo aplikovatelná. Smlouva speciálně upravuje, že francouzští státní příslušníci podléhají zákonodárství platnému v místě jejich zaměstnání (v tomto případě v ČR), tedy jejím zákonným předpisům o sociálním zabezpečení a požívají jejich výhod za stejných podmínek jako státní příslušníci České republiky. Požívat výhody sociálního systému nepochybně znamená účast osoby, již jsou ony výhody přiznávány, na pojištění v tomto systému. Smyslem Úmluvy, vyjádřeným slovně i v její preambuli, je záměr zaručit občanům obou smluvních států za stanovených podmínek stejné výhody, jako jsou poskytovány v dané zemi občanům vlastním. Stojí-li tedy

v projednávané věci proti sobě zákon osobu z pojištění vyjímající a mezinárodní smlouva téže osobě přiznávající stejné postavení v sociálním zabezpečení jako vlastním občanům v zemi, kde je cizinec zaměstnán, je třeba aplikační přednost přiznat mezinárodní smlouvě. Ustanovení Úmluvy je nutno chápat k ustanovení zákona o nemocenském pojištění jako vztah předpisu speciálního k předpisu obecnému. Z toho pramení závěr, že zaměstnanci žalobkyně byli v rozhodné době účastni na nemocenském pojištění, což přímo zakládá povinnost žalobkyně odvádět za tyto své zaměstnance stanovené pojistné a za dobu prodlení s placením i penále v zákonem stanovené výši. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 3. 2006, č. j. 4 Ads 9/2005 - 62, publikovaném pod č. 941/2006 Sb. NSS, podle něhož: „*Francouzští státní příslušníci, kteří neměli v České republice trvalý pobyt a byli činní v České republice pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů, byli účastni na pojištění podle zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 12. 2003. Ustanovení § 5 písm. b) tohoto zákona se na ně nevztahovalo, neboť francouzští státní příslušníci podléhali zákonným předpisům o sociálním zabezpečení platným v České republice a požívali jejich výhod za stejných podmínek jako čeští státní příslušníci.*“

Argumentace městského soudu, že přednostní použití Úmluvy vede k odkazu na český právní řád (a tedy vynětí cizince z pojištění), tak nemá s ohledem na výše uvedené logické opodstatnění. Zákon totiž cizí státní příslušníky splňující tam uvedená kritéria z pojištění vylučuje a pokud by mezinárodní smlouva stanovila totéž s odkazem na toto pravidlo českého právního řádu, byla by nadbytečná.

Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že s účinností od 1. 1. 2004 byl zákon o nemocenském pojištění zaměstnanců novelizován tak, že napříště jsou z pojištění vyňati pouze cizí státní příslušníci, kteří nemají trvalý pobyt na území České republiky a jsou v České republice činní pro zaměstnavatele požívající diplomatických výsad a imunit, pokud mohou být účastni nemocenského pojištění v jiném státě, a ti zaměstnanci, kteří jsou činní v České republice pro zaměstnavatele, kteří nemají sídlo na území České republiky. Z posledně uvedené skupiny zákon po novele stanoví výjimku, že vynětí z pojištění se netýká zaměstnanců činných v České republice pro zaměstnavatele, kteří mají sídlo na území státu, s nímž Česká republika uzavřela mezinárodní smlouvu o sociálním zabezpečení (jsou tedy pojištění účastni). Z uvedeného je zřejmé, že napříště se vztahuje působnost předpisů o nemocenském pojištění na všechny zaměstnance, kteří jsou činní v České republice pro zaměstnavatele mající sídlo na jejím území a dále na území státu, se kterým Česká republika uzavřela smlouvu o sociálním zabezpečení. U cizinců ve stejné situaci tato změna nepochybně napomůže k zřehlednění situace pro zaměstnavatele i zaměstnance a účast na nemocenském pojištění tak nebude sporná ani u cizinců, kteří si pro regulaci svého pracovněprávního vztahu zvolili jiné než české právo. Nová právní úprava pak nepochybně směřovala také ke sjednocení podmínek účasti na nemocenském pojištění ve státech Evropské unie a i v jiných státech, kde je rozhodující místo výkonu výdělečné činnosti, nikoli to, podle jakých právních předpisů se výkon této činnosti řídí. To také odpovídá čl. 13 bodu 2 písm. a) Nařízení Rady č. 1408/71.

K uplatněnému důvodu kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka stěžovatelky nebyla shledána opodstatněnou. Městský soud se při formulaci výroku napadeného rozsudku dopustil pochybení, neboť zde neuvedl, zda rozhodnutí stěžovatelky ruší pro nezákonnost či pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že napadený rozsudek není v důsledku tohoto pochybení nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103

odst. 1 písm. d) s. ř. s. Výrok napadeného rozsudku je jednoznačný a nedává pochybnosti o tom, jakým způsobem soud v dané věci rozhodl, tj. že rozhodnutí stěžovatelky bylo zrušeno. Důvody, které vedly soud k jeho zrušení, jsou jednoznačně a srozumitelně uvedeny v odůvodnění, předmětem soudního přezkumu byla pouze nezákonnost, je zřejmé, že soud se zabýval pouze žalobkyní vznesenou námitkou správnosti právního posouzení § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců. Městský soud ve svém rozhodnutí nezmínil žádné vady řízení, rozhodnutí stěžovatelky zrušil s odkazem na § 78 odst. 1 s. ř. s., nepoužil § 76 s. ř. s. definující vady řízení. Ve věci bylo nařízeno jednání, neboť pouze při zrušení rozhodnutí pro vady řízení je možno vydat rozhodnutí bez jednání. Nejvyšší správní soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že přestože městský soud pochybil, když ve výroku rozhodnutí nekonstatoval výslovně zrušení věci pro nezákonnost, není v daném případě s ohledem na okolnosti výrok rozhodnutí nesrozumitelný a uvedená vada neměla vliv na nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Vzhledem k důvodnosti námitky nesprávného posouzení právní otázky v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je městský soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, podle něhož není s ohledem na aplikační přednost Úmluvy dle čl. 10 Ústavy možné povinnost žalobkyně k úhradě pojistného na nemocenské pojištění posuzovat se zřetelem k ustanovení § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 12. 2003.

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne dle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

